

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 162:

Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).

(Fremsat 12/1 89. Første behandling 20/1 89. Betænkning 3/5 89).

Der var stillet 12 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet har stillet nogle ændringsforslag, som betyder, at miljøministerens foreslåede lovhjælp vedrørende miljømærke og miljønævn helt udgår af lovforslaget, idet Fremskridtspartiet finder, at det er mere hensigtsmæssigt med en frivillig miljømærkeordning uden indblanding fra det offentliges side.

Det absurde ved den af miljøministeren foreslåede § 10 a om miljømærker og miljømærkenævn er, at ministeren først fremsætter et forslag om at nedsætte et miljømærkenævn og at udfærdige et miljømærke, der skal omhandle kemiske produkter og stoffer. Når ministeren så har foreslået det, skriver ministeren i betænkningen, at ministeren agter at iværksætte et udredningsarbejde med henblik på en nærmere afklaring af, hvordan og efter hvilke kriterier det særlige miljømærke kan administreres. Samtidig hermed vil miljøministeren vurdere, hvordan sammensætningen af det særlige nævn, som skal administrere ordningen, bør være. Til slut oplyser ministeren, at inden de

nærmere regler om miljømærkeordningen fastsættes, agter ministeren at drøfte hele spørgsmålet med Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Hvad i alverden fremsætter man forslaget for, når man slet ikke vil noget som helst med det? Vi må betragte det som unødigt trætte, som spild af Folketingets tid.

Miljøministerens forslag om miljømærker og miljømærkenævn er et skoleeksempel på radikal politik, når den er værst, og det fortæller også lidt om, at Miljøministeriets store miljøvenlighed og det, der hedder godt juridisk lovgivningsarbejde, bestemt ikke behøver at følges ad, at gå hånd i hånd.

Forslaget om et miljømærke er kun én af de 56 ministerbeføjelser, lovforslaget er fyldt med. Det lover i hvert fald ikke godt for de øvrige 55, hvis det skal køre efter samme linje som § 10 a, og derfor har Fremskridtspartiet stillet ændringsforslag om, at § 10 a helt udgår. Så kan miljøministeren, når miljøministeren og i særdeleshed Miljøministeriets embedsfolk har fået studeret emnet tilstrækkelig længe, komme med et helt friskt ændringsforslag, som er noget mere sammenhængende end det, ministeren har stillet med her i dag.

Det skal i den forbindelse nævnes, at hverken Tyskland eller Sverige har haft nogen særlig stor succes med et miljømærkenævn.

Et miljømærkenævn vil meget nemt komme ud i store problemer med de varer, de vil tildele et miljømærke, idet en total vurdering af alle miljømæssige forhold vedrørende en given vare og sammenlignelige varer vil stille krav om så omfattende og ressourcekrævende undersøgelser og vurderinger, at det ikke kan gennemføres.

Det betyder, at miljømærket skal uddeles ud fra et langt mindre ambitiøst kriterium, f.eks. at man fokuserer på det enkelte eller nogle få miljømæssige forhold. Det vil igen betyde, at man kan risikere at skulle trække dette miljømærke tilbage, når man opdager, at der var nogle uheldige faktorer ved den vare, man havde givet et miljømærke, og som man desværre ikke havde fået undersøgt til bunds.

Miljøministerens miljømærke skal desuden ses i relation til det svar, miljøministeren selv har givet udvalget på spørgsmål 14, hvor ministeren taler om, at kemikalieloven skaber de nødvendige rammer for en regulering af ca.